

Bill's story

vertaling

Tijdens de Tweede Wereldoorlog woonde ik met mijn ouders in Bergen-op-Zoom (provincie Noord-Brabant) in Nederland. Rondom onze stad, die niet ver van Antwerpen ligt, waren er tegen het einde van de oorlog hevige gevechten tussen de Duitse troepen en de bevrijdingslegers met troepen uit het Verenigd Koninkrijk en Canada (zie foto van de tank).

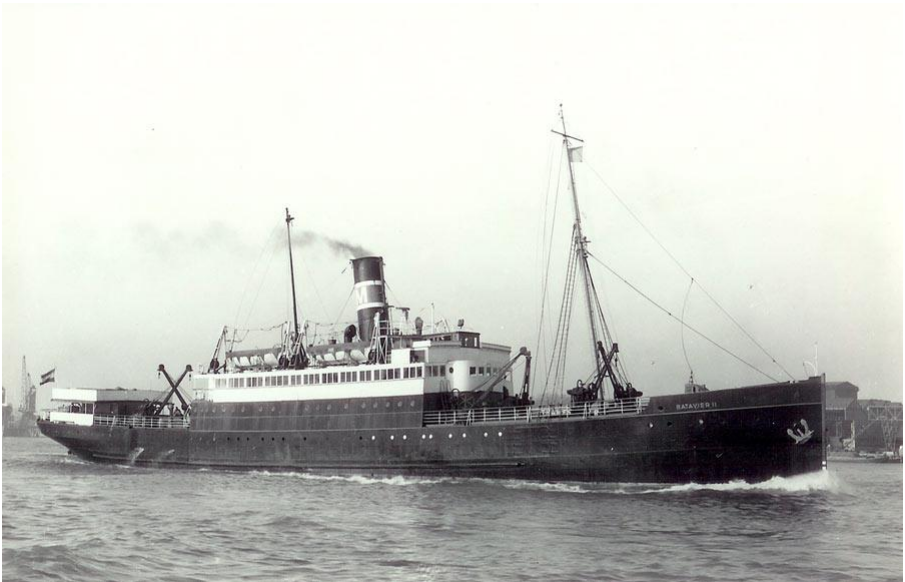
Een Canadese tank in de Steenbergsestraat hoek Beursplein BoZ

Mijn vader had deelgenomen aan het ondergrondse verzet, maar helaas! werd hij verraden. Ik was er getuige van toen de Gestapo (Nazi-politie) bij ons thuis kwam, hem arresteerde en meenam. Dit gebeurde ergens in het jaar 1943. Achteraf hoorden we dat hij gevangen zat in het concentratiekamp in Mauthausen (Oostenrijk).

Kort na de bevrijding van Zuid-Holland fungeerde mijn moeder als tolk bij het Britse en Canadese leger ten behoeve van de geallieerde Forces

War Graves in Bergen-op-Zoom. Na enige tijd werd ze ernstig ziek en werd ze naar het militair ziekenhuis in Antwerpen gebracht. Als 10-jarige jongen werd ik alleen achtergelaten. De geallieerde commandant regelde toen dat ik mee mocht met een kindertransport naar Engeland.

De meeste jonge kinderen die naar het buitenland werden gestuurd, moesten herstellen van ernstige ondervoeding. Een kleine groep waarvan ik deel uitmaakte, had geleden onder oorlogstrauma's.

[Batavier II](#)

Op 7 juli 1945 gingen we aan boord van de SS. Batavier II richting Gravesend. Met het oog op het gevaar van zeemijnen voeren de schepen niet rechtdoor. Eén volgde de kustlijn naar het zuiden tot aan Oostende en nam vervolgens de korte oversteek over het Kanaal naar Gravesend.

Tijdens de zeereis zongen we vaak en leerden we het Britse volkslied "God Save The King".

Nadat we van boord waren gegaan, werden we overgebracht naar het Shooting Butts Camp, Penkridge Bank, Rugeley, Staffs. We hebben daar een geweldige tijd gehad.

's Ochtends gingen we naar school en 's middags voetbalden we, gingen we wandelen of deden we allerlei avonturen.

We maakten ook een uitstapje naar Dudley Zoo en de kermis.

Op 5 augustus kregen we bezoek van een groep van 25 Nederlandse legerofficieren. Dat was een geweldige dag voor ons, want we kregen heerlijke taarten, koekjes met rozijnen en chocoladerepen aangeboden.

In het kamp spaarde ik mijn kleine zakgeld (1 shilling per week) om wat naaigaren, een bol wol of wat chocolade te kopen, want ik wist dat die dingen thuis in Nederland erg schaars waren.

De brieven die ik naar huis stuurde naar mijn moeder waren in het begin in het Nederlands, maar later kon ik ze in het Engels schrijven.

Mijn moeder heeft ze altijd bewaard, ze zijn nu allemaal in mijn bezit.

Omdat er zo weinig enveloppen waren, maakten we ze vroeger zelf van tekenpapier.

Tijdens een officiële ceremonie in kamp Rugeley vertelde de directeur ons over de capitulatie van Japan (foto). Je kunt de eetzaal en de schoolgebouwen zien. De 5e persoon aan de rechterkant van de man met de zwarte hoed ben ik. Onze lerares Nederlands, mevrouw S.M.P. van der Pluym staat in het midden, tweede rij.

Op een dag werd mij door de kamp priester en mevrouw van der Pluym verteld dat mijn vader was vermoord (door vergassing) in Mauthausen. In een brief aan mijn moeder schreef ik:
"Mama, wees niet verdrietig, want je hebt nog steeds een zoon die je kan helpen" ¹).

¹ WJ Mulder staat niet vermeld op het bronzen (verzets- en weerstands-)bord, maar wel op de marmeren borden waarop alle inwoners van de gemeente BoZ zijn vermeld die door oorlogsgeweld zijn omgekomen.

In september 1945, toen kamp Rugeley ten einde kwam, werd ik overgeplaatst naar Birmingham, 56 Middlepark Road, Selly Oak. In het gastgezin van de Quintens leefde ik in een warme, liefdevolle omgeving.

De heer Quinten was bakker, hij had toen al 5 bestelwagens.

Hij kon ook saxofoon spelen. Mevrouw Barbara Quinten zorgde voor haar vier kinderen: Jennifer, David, Budleigh en een klein meisje.

Vier ochtenden per week ging ik naar school, samen met andere Nederlandse kinderen. Mijn Engels was goed genoeg om me te redden. Ik werd lid van de padvinders in Birmingham, en ik vond het geweldig.

(Zie foto en krantenartikel, die ik heb uitgeknipt en naar mijn moeder heb gestuurd). De jongen die in het artikel wordt genoemd, dat ben ik.

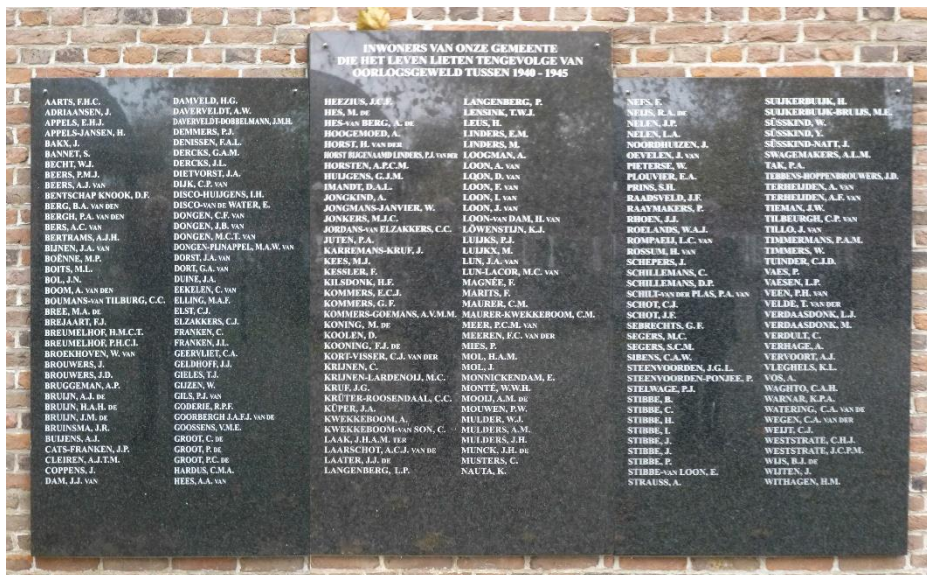
Op een zondag gingen we op bezoek bij Jennifer die op de kostschool zat. De lange autorit ging door prachtige bossen en beboste heuvels.

In december 1945 was mijn Engelse avontuur afgelopen en werd ik herenigd met mijn moeder in Nederland.

Nog steeds heb ik mooie herinneringen aan de Engelsen die voor ons zorgden in onze jeugd en ons vrijheid en liefdevolle zorg gaven na vijf donkere jaren van oorlog en ontbering.

Willem (Bill) Mulder (ook wel: Pim)
 gepensioneerd revalidatie-arts
 Boskoop, december 2009

[Gedenkbord op het Thialaplein](#) voor de 'Bewoners van onze gemeente die het leven lieten tengevolge van oorlogsgeweld tussen 1940 – 1945

(hier is voorbij gezien aan datum, omstandigheden of activiteiten waarop dezen omkwamen)